
**XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHẬP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.**

Thập thiện

<blockquote>Kalama tri ân bạn huyentisu96 & 77july2015 ghi chép.</blockquote>

[12/05/2021 - 11:40 - huyentisu96]

Cái biết thôi, nó cộng với 13 tâm sở trung tính cộng với 14 tâm sở tiêu cực nó thành ra tâm ác rồi cái biết cộng với 13 trung tính cộng với 25 tích cực, 25 tâm sở tích cực thành ra tâm lành, tâm thiện, tâm tốt

nó là cấu trúc căn bản

bước 2: tất cả tội lỗi phiền não của chúng sinh đều đi ra từ 14 tâm sở tiêu cực và tất cả công đức, hạnh lành, phước báu, tất cả hạnh tu đều đi ra từ số 25, từ 25 tâm sở tích cực?

cũng từ 25 đó mà nó ra 10 Ba la mật, nó ra cái gọi là 37 phẩm trợ đạo tức là 37 Bồ đề phần, nhớ không? bữa hôm nói rồi

cũng từ 14 nó ra cái thập ác, cũng từ 25 nó ra cái thập thiện. Như vậy mình thấy thập thiện, thập độ, 37 bồ đề phần đi ra từ 25.

rồi thập ác, ngũ nghịch đại tội nó đi ra từ 14. Đó là nói căn bản, rồi mình ôn lại 2 bài.

Giờ ôn qua bài thứ 3. Tùy vào cái trình độ của chúng sinh mà chữ ác nó được định nghĩa ra sao. Đây là bài học sáng nay, cái này các cô chưa từng biết qua, chưa từng biết qua cái này. Tùy vào cái trình độ của chúng sinh mà chữ ác, chữ thiện nó được định nghĩa khác nhau, khác nhau xa lắc.

Thí dụ: Ở cái trình độ sơ cơ á, ác nó chính là 14 tâm sở tiêu cực, phải không? thiện là 25 tâm sở tích cực, áy, nhưng mà tùy cái trình độ chúng sinh, ở cái chúng sinh thấp kém, 14 tâm sở tiêu cực tức là cái ác á, nó biểu hiện qua 3 cửa: cửa thân, cửa khẩu, cửa ý.

Chúng sanh mà hạ cấp thì chúng ác trong cả 3 cái này luôn, hiểu không? Nghĩa là cái phiền não có đủ 3 dạng, tức là phiền não Vitikamakilesa - phiền não bộc phát qua thân khẩu, muốn trấn áp phiền não này thì chỉ có giới, giới thôi, giới nó giúp mình trấn áp phiền não này.

Thứ hai là pariyutthanakilesa, tức là cái phiền não này là nó không bộc phát qua thân khẩu nhưng mà nó chỉ xì ra, nó chỉ xuất hiện trong nội tâm của mình thôi, muốn trấn áp phiền não này là phải xài tới định, tới định, tới tuệ nhưng mà định và tuệ đó, chỉ trấn áp trong trường hợp này nha, trong trường hợp này nè, nó chỉ trấn áp ở mức tương đối thôi đầu là tứ niệm xứ hay là thiên định thì cũng chỉ là tương đối thôi.

Rồi cái phiền não loại này nè, cái phiền não xuất hiện trong tâm mình á, và đặc biệt là định á, khi mình chứng sơ thiền, nhị thiền trở lên thì vắng mặt phiền não nhưng cái vắng mặt này là vắng mặt phiền não thô. Vì sao nó gọi là thô?

Bởi vì phiền não này á, tuy nó không biểu hiện qua thân khẩu nhưng mà có 2 người biết, có 2 người biết được nó, đương sự biết mình đng có tham, sân và hai là người có tha tâm thông, nhưng mà phiền não thứ 3 mới ghê. Cái phiền não thứ 2 còn dùng định trấn áp được, trấn áp tạm thời được nhưng mà phiền não thứ 3 là anusayakilesa, phiền não mà coi như là dạng tiềm tàng, trước mắt là

không thấy mà lâu lâu có dịp là nó trôi lên, cái phiền não này không ai thấy trừ ra vị Thánh, trừ ra người có học giáo lý hoặc bậc Thánh thì mới biết loại phiền não thứ 3 này.

Đạo sĩ ngoại giáo mà đắc thân thông, tha tâm thông á, đọc hiểu của tâm Phạm Thiên, Chư Thiên nhưng không hề biết cái loại phiền não thứ 3 này - đó là phiền não tiềm tàng. Tức là vị đạo sĩ nhìn thấy ai đó, cái vị này rất là thanh tịnh, chỉ vậy thôi, chứ vị ấy không hề biết rằng cái thanh tịnh này rất là hạn chế, chỉ cần gặp, chỉ cần chiều nay, sáng mai, tuần sau, tháng sau gặp điều kiện thích hợp là nó bùng lên, phiền não nó bùng lên, khá nữa kiếp sau, ví dụ Phạm Thiên thì kiếp sau phiền não nó bùng lên, và trừ ra người học giáo lý, bậc Thánh thì không ai biết loại phiền não thứ 3 này.

Cho nên phiền não có 3 dạng như vậy. 5f10s

[13/05/2021 - 08:09 - huyentisu96]

Và muốn diệt hẳn phiền não thứ ba này chỉ có tu tập tuệ quán thôi, chứ định không có làm ăn chỉ được hết, định nó chỉ làm nền tảng cho tuệ nhưng mà cắt đứt phiền não thứ 3 này chỉ là tuệ thôi, cắt đứt phiền não dạng khả năng, phiền não dạng tiềm tàng í, nhớ cái đó.

Và quay trở lại cái đề tài tui nói, tùy trình độ của chúng sanh mà cái ác được hiểu như thế nào?

Chúng sanh sơ cấp thì nó thấy rằng ác là phải biểu lộ lên thì mới là ác,

cho nên ngày hôm qua cái cô tới thăm tui, tui nghe cô nói tui hải hồn luôn, cô nói cô nghe sư giảng cô thích lắm, cô nói Sư giảng làm sao con làm đúng như vậy, không lẽ tui nói Cô ơi cô, con làm chưa được nói gì cô. Tui xung con với bà í, tui nói: Cô ơi cô, con biết vậy mà con còn làm chưa được mà cô nói cô làm được. Bởi vì các vị có biết rằng cái phiền não nó,.. nói sao ta?

Ở cái người thất học, nghèo khó thì nó không có trộm, giết dục, chửi thề uống rượu được xem là người người tốt. Có hiểu không ta?

Mà nó biết dạ thừa là tốt.

Đó là ở trình độ thấp.

Nhưng mà ở trình độ cao hơn thì đâu phải dừng ở đó, đâu phải dừng chỗ không có chửi thề, nói tục, phun nước bọt, uống rượu, xả rác, ở trình độ cao hơn thì cái đó nó đã mất rồi mà nó phải lên một chút nữa, nó phải lên một chút nữa, nó phải biết làm việc nhà, nó phải giúp cha, giúp mẹ, nó phải đối với bạn bè láng giềng nó phải tốt chứ mà cái vụ không có bậy là hay đó, nhưng mà nó dành cho những đứa tào lao, chứ lên những đứa trình độ cao hơn nữa thì sao ta?

Nó phải biết làm việc nhà, bữa nay sẵn tui nói lạc đề. Người Việt Nam mình vô cùng bậy bạ ở cái điểm này, cho rằng việc nhà là của mẹ, của chị, của em gái, của đàn bà, nghe kíp không?

Đàn ông trong nhà là hoàn toàn có quyền ở nhà ở trần ngâm cây tắm, cầm tờ báo rồi đọc rồi chờ ăn, ăn xong đá cái chén đó rồi chờ mẹ với em gái dọn chông mông. Đó là văn hóa tồi tệ của Việt Nam.

Trong khi một cái người trưởng thành ở Tây Phương thì ai làm được việc gì thì làm, có đúng không?

Ai kiếm tiền được thì kiếm, ai hút bụi được thì hút ụi, ai quét nhà được thì quét nhà, ai quét nhà, chùi cầu, rửa chén, nấu ăn làm được cứ làm, đàn ông, đàn bà có ngực có râu đều giống nhau hết. Còn ở Việt Nam thì có ngực tính riêng, có râu tính riêng, đó là văn hóa rất là tồi tệ của mình. Cho nên:

Bước 1 là không chửi thề, nói tục, không có phun nước bọt, không có vừa xả rác, không có phạm thượng vô lễ hỗn hào với người khác, đó là mới bước 1

Bước 2 là biết làm trách nhiệm với trong nhà, trách nhiệm với láng giềng, xã hội.

Bước 3 là bản thân phải có những kiến thức, kiến thức đủ và chí nguyện, chí lớn đó, đủ để nghĩ đến nhân quần xã hội đất nước dân tộc xã hội và chúng sinh thế giới hành tinh. Đó, nó đi từng bước. Nghe có kíp không.

Bởi vì đối với tôi một người mà không vắng tục, không xả rác, không chửi thề mới bước 1 thôi.

Bước 2 là làm tròn trách nhiệm gia đình

Bước 3 là biết bước ra ngoài xã hội

và bước 4 là nghĩ đến chúng sinh, đến nhân loại, đến trái đất, đến môi trường, đến những đóng góp cho nền văn minh của nhân loại đầu văn minh vật chất hay là văn minh tâm linh, mình đều đóng góp thì tôi mới cho đó mới là hoàn hảo.

Một người đàn ông mà trong khi luân quần loanh quanh chỉ có biết vợ con mái nhà tôi chê, tôi chê.

Một người đàn ông mà chỉ có biết dân tộc, đất nước mà không có tầm nhìn rộng hơn là tôi chê.
Đàn ông phải có chí lớn, các vị có biết là tại sao mà trong kinh xếp người nữ xếp sau người nam không?

Có 3 lý do:

[15/05/2021 - 01:20 - huyentisu96]

Một là vì nghiệp nào làm người nữ nhớ không?

không kiểm soát được tình yêu và tính dục

Hai là thích và ghét những cái vớ vẩn và...

không có nguyện lớn

cho nên có râu, lưng dài vai rộng mà mắc vào 1 trong 3 cái này thì tự nhiên vẫn là đom

cho nên cái thiện và cái ác ở đây trong bài giảng sáng nay tôi đặc biệt nhấn mạnh là tùy trình độ mà mình coi cái gì là ác, chẳng hạn như cách đây khoảng 30 năm trong 1 buổi Pháp thoại ở Bến Tre, ở Cồn Phụng í, khoảng 30 năm rồi

Tôi đang giảng vườn chôm chôm cũng đông lắm dòng họ gia đình rồi ông cụ 84 tuổi, ông nói với tôi: Tôi nghe Thầy giảng tôi cũng vui vì đời tôi không có làm cái gì ác hết trơn í, 84 năm tôi ở cồn này không có ra khỏi, trên thì thờ cha kính mẹ, dưới thì sống phải phép với anh chị em láng giềng rồi vợ con, tôi làm tròn trách nhiệm, thầy lên thầy con bao nhiêu ruộng vườn là một tay tôi làm hết, có thì ăn, không có đi đào tôm bắt tép về cho cha cho mẹ chứ không hề trộm cắp lừa đảo ai hết.

Thì ông hiểu chữ ác theo cái...

Tôi nghe im re dạ dạ tốt quá ...

không nhẽ tui làm sao với ông bây giờ

có thì ăn ý ông khoe là ông không có lừa đảo, nghiện ngập, ông không nghiện ngập gì hết, không trai gái đàn đúm không bê tha truy lạc trác táng, hư hèn đồ đốn, không có

ông chỉ có làm ruộng cho ông, móc ao đào mương rồi nuôi cá thả tôm, rồi tới giờ là mò cua bắt ốc nuôi mẹ nuôi em rồi sau đó là nuôi vợ nuôi con thì nói theo thể gian đó là ông thuộc về đình rồi đó, thuộc top rồi đó

nhưng mà theo trong Đạo mình thì trót quớt đúng không? tề

Rồi có những chúng sanh, tề nhất là phạm đủ thập ác, khá hơn một chút là bớt được 1 phần trong thập ác, bớt được 1 phần thập ác chưa được phải khá hơn nữa, đó là phải biết tu tập 1 phần thập thiện rồi cái gì nữa ta?

Lúc này tôi nói rồi.

Cái hạng thứ nhất là phạm đủ thập ác,

cái hạng thứ hai là giảm một phần thập ác

Hạng thứ 3 là biết tu 1 phần thập thiện

Hạng thứ 4 là biết tu toàn phần thập thiện, trời ơi, khổ quá đi, toàn phần thập thiện.

Đủ chưa? Chưa? Bởi vì sao? Bởi vì tùy trình độ hiểu của mỗi người mà cái bố thí khác nhau.

Bây giờ hiểu chưa? bây giờ thấy lớn chuyện chưa?

Bố thí có mấy? bố thí có 3:

Thứ nhất, Bố thí vật chất bên ngoài

Thứ hai là vật chất bên trong,...

không, thứ hai coi như là mình cho được cái bộ phận bên trong

không phải, cái đó vẫn nằm ở bố thí vật chất.

Thứ nhất là tài thí hay vật thí tức là bố thí vật chất

Thứ 2 là Pháp thí là chia sẻ kiến thức giáo lý trí tuệ cho người khác

Cái thứ 3 là vô úy thí tức là cho người khác sự an tâm, yên lòng. Nghe kịp không?

Bây giờ tôi hỏi quý vị này, có những nơi chôn mà quý vị bỏ quên quý vị quên khóa cửa không có sợ. Cái chỗ tôi nè, quý vị biết tôi đi núi tôi chơi đâu có cửa vì xóm làng chung quanh đây đã cho tôi cái sự an tâm.

Nhưng mà có những nơi chôn người với người ở chung phòng mình cũng ngại có không, nhất là những người không có giới mình ngại chứ, bởi vậy khi mình giữ giới khi mình có từ tâm có phải là mình đang cho người ta sự yên lòng không? Hiểu không?

Và quý vị biết khi tôi đặt chân lên rừng, ví dụ rừng Thái hay rừng Miên, tôi ngồi, quý vị biết rừng nào trên chỗ ...phía sau là rừng, mà tôi đi lang thang đó tôi cũng sợ bởi vì tôi cứ nhớ mang máng là ở trong đây có Tăng Ni Miên Điện ...lớn nhất thế giới mà, tôi nghĩ chắc là không có đâu nhưng mà nghĩ đến cũng sợ. Còn ở rừng Thụy Sĩ thì không, tôi nói quý vị không tin chứ rừng Thụy Sĩ sợ ma tôi cũng không sợ nữa, bởi vì tôi nghĩ họ hiền á, chắc ma Thụy Sĩ cũng hiền. Rừng Thụy Sĩ không có cái dụ rắn rít thú dữ, rừng Thụy Sĩ không có xả rác, ở đây người nước ngoài không tin chuyện đó? Rừng Thụy Sĩ không có xả rác, rừng Thụy Sĩ có ghé ngồi, có thùng rác, có lối đi, rừng Thụy Sĩ không bị ngồi mà có mấy thằng khùng mấy thằng say rượu kẻ gian tới kẻ dao díp súng là không có. Điều đó có nghĩa là khi mọi người sống lành với nhau nghĩa là mình cho nhau cái sự an tâm, đúng không? Hiểu hả?

Đó chỉ riêng chữ thí, quý vị thấy không? Nếu mình không học Đạo thì mình đâu có hiểu rộng dữ vậy, nó là thí đó. Mà chwała, đó chưa nói ra chữ thí, nói 1 tháng chưa hết. Tài thí là cái gì? Là cho vật chất, cho vật chất có mấy trường hợp.

Chủ nhân thí, bằng hữu thí và nô lệ thí.

Chủ nhân thí là sao? mình cho cái tốt hơn cái mình xài

Còn bằng hữu thí mình xài cỡ nào mình cho cỡ đó

còn nô lệ thí là mình cho cái kém hơn mình xài

có hiểu không?

Đó là chỉ riêng chữ thí không mà nó còn đủ thứ

15f05

[25/07/2021 - 03:13 - 77july2015]

14:26 Như vậy chỉ riêng chữ THÍ các vị thấy không, nếu không học đạo thì đâu có hiểu rộng dữ vậy. Nếu mà nói 1 tháng chưa hết. Tài thí là gì? Là cho vật chất. Mà cho vật chất có mấy trường hợp?

Chủ nhân thí, bằng hữu thí và nô lệ thí. Chủ nhân thí là sao? Mình cho cái tốt hơn cái mình xài.

Bằng hữu thí là mình xài cỡ nào mình cho cỡ đó. Nô lệ thí là mình cho cái kém hơn cái mình xài.

Chỉ riêng chữ thí thôi đó mà đủ thứ hết. 15:05

Thí để cầu danh cầu lợi, thí để trang nghiêm tâm, thí cầu giải thoát, thí vì thói quen truyền thống - ba má cho thì mình phải cho. Thí dụ ở đây thấy Thụy Sĩ nhà nhà, ở Mỹ cũng vậy, có cái lồng bằng gỗ treo trong đó hay treo thức ăn cho chim. Cái đó người ta có lòng thì làm vậy, cái đó bà nội treo, bà nội chết cái ba mình treo, ba mình chết, mình cũng treo. Cái mỗi lần đi chợ là mua đồ ăn cho người, mua đồ ăn cho chó mèo, rồi cái lâu cũng phải mua 1 bịch về bỏ vô trong đó riết nó quen. Để đằng trước nhà, sáng mình không thấy chim nó vô là biết đồ ăn hết rồi.

Bố thí theo truyền thống, bố thí theo thói quen, bố thí vì để trang nghiêm tâm, bố thí để cầu quả nhân thiên hoặc bố thí để cầu danh lợi. Nhiều bố thí lắm, bố thí do tin nhân quả, bố thí không do tin nhân quả mà vì những cái tui mới nói, nhiều cái phân loại.

Không chỉ riêng bố thí, TRÌ GIỚI cũng vậy. Trì giới có 3, trì giới kiểu thánh nhân, kiểu ngoại đạo và kiểu chặn bô. Trì giới kiểu thánh nhân là sao ta? Mọi nơi mọi lúc giữ giới trong cả thân khẩu ý. Không giết cũng không kêu ai giết, lòng cũng không tùy hỷ người khác giết. Tui lấy 1 giới làm mẫu được không ta?

Mọi nơi mọi lúc gọi là thánh nhân giới, giữ giới để mà hướng cầu giải thoát, giữ giới để cầu giải thoát, giữ giới không phân biệt nơi chốn, không gian, thời gian, giữ giới không phân biệt đối tượng. Giới ngoại đạo là sao? Giới chỗ giữ chỗ không. Vô chùa mặc áo tràng, ăn chay, vô chùa hiền lành, ăn nói nhỏ nhẹ, bước ra ngoài là chửi không còn một cái gì hết. Phật tử tui quen toàn thứ đó không. Tui gặp như vậy nhiều lắm, gặp là nó bô lét, trây trét, muốn hun cái chân của mình, quay lưng nó nói xấu mình không còn nước non gì hết. Đó là mấy người ngoại đạo, tức là tu từng khúc.

Bên Ấn độ có cái đạo...vui lắm. Nó cũng có ngày bát quan như mình vậy đó nhưng mà tùy trình độ.

Nó vô trình sư phụ, bữa nay con giữ giới trong 10 cây số vuông, nghĩa là trong 10 cây đó là con "ngon lành". Đưa kia nó ghê hơn, con 12 cây số vuông, đưa kia 15 cây số vuông, có đưa thì con giữ giới quanh nhà thôi....18:06 Mà bên Ấn Độ thôi, theo quý vị cái đó có tốt không? Tốt chứ, đỡ hơn là không. Tất nhiên mình nói, thà là hạt mưa rơi trên tượng đá có còn hơn không.

Giới người chăn bò là sao? Giữ giới kiêu trả nợ quý thân, có nghĩa là mình ông sư trong trường hợp đặc biệt nào đó mình mới giữ mình trông cho nó xong, cư sĩ cũng vậy cứ canh me chờ cho nó hết, kiêu như sáng nay thọ sáng mai hết, chiều nay xuống dưới bếp chuẩn bị nấu nước lèo, luộc bún, làm bánh tét, bánh ú chờ ngày mai mà rạng sáng là quất liền. Mang tiếng là bát quan nhưng mà nguyên ngày đó làm chuyện chuẩn bị cho ngày mai không. Để coi ngày mai sinh nhật hả, ướp thịt trước, ăn chay thì chuẩn bị bì chay...19:17 Có nghĩa là nguyên ngày bát quan là vậy đó. Thì cái đó gọi là giữ giới kiêu người chăn bò, buổi sáng nhận 30 con, đi chăn nguyên ngày nó canh đúng 6 giờ chiều đếm đủ 30 con trả chủ là đi ngủ, sáng chết không cần biết; sáng hôm sau nó nhận đúng 30 con, dắt đi tới 6 giờ chiều về giao đủ 30 con, con bò mập ốm bệnh khỏe không thành vấn đề, miễn tui nhận ông 30, tui trả ông 30 xong. Chỉ riêng cái giới không, trình độ giữ giới là khác nhau đúng không? ... 22:47 Rồi qua tới THIÊN. Có 3: sát na định, cận định, kiên cố định. Sát na định là khả năng tập trung 1 chút 1 chút, rồi mình ráp ráp nhiều chút đó lại thành sát na định. Cận định là chuẩn bị đặc thiên. Kiên cố là từ sơ trở lên. Giới nhiều cấp, thí nhiều cấp, thiên nhiều cấp. nói chung chung mình nói 25 là thiên nhưng thiệt ra có nhiều cách lắm. Thiên định có nhiều cách.

Qua tới PHỤC VỤ, ở đây kinh Tăng chi nói thế này. Phục vụ vô thượng và phục vụ hữu hạn. Phục vụ vô thượng là gì? Là phục vụ cái gì liên hệ đến Tam Bảo, là sao ta. Thí dụ đức Phật còn, mình làm cái gì cho đức Phật, cho chánh pháp, kéo dài tuổi thọ chánh pháp, làm chánh pháp được chói rạng ở đời hoặc là phục vụ Tăng, nuôi dưỡng Tăng chúng, nuôi lớn điều kiện sống và hoằng pháp - học đạo, hành đạo và hoằng đạo của chư Tăng, gọi là phục vụ Tăng. Thì phục vụ liên hệ Tam Bảo gọi là phục vụ vô thượng. Phục vụ hữu hạn quý vị biết mà, làm từ thiện, giúp xóm làng, gia đình, dắt người ta qua đường, giúp trẻ mồ côi người già cơ nhỡ, những kẻ cần mình giúp ngoài Tam Bảo, thì đó gọi là phục vụ hữu hạn. Còn phục vụ vô thượng là đụng chạm Tam Bảo, ví dụ quét một cái lá sân chùa nghĩ rằng có Thánh chúng đi ngang, là những người mình không thấy...

25:14 Rồi cái gì nữa. Rồi tới CUNG KÍNH, có nhiều lắm, trong kinh Tăng Chi thì có 2. Cung kính đối tượng trong Tam Bảo và ngoài Tam Bảo. Trong Tam Bảo là sao? Trên là Phật, Pháp, Tăng, dưới là người có pháp - pháp tam quy, có giới, có niềm tin, có trí tuệ, có đa văn...25:59 Như tui quý tui lạy Hòa thượng bốn sư tui nó khác, tui xoay qua gặp bà cụ 80 tuổi tui cũng trọng vậy nhưng cái trọng đó khác. Vậy cung kính có 2 đối tượng, trong và ngoài Tam Bảo thì đương nhiên quả báu nó cũng khác nhau.

Sẵn nói luôn, nhiều người họ gặp Tăng Ni mà họ tỏ vẻ cung kính rất có thể đó là lịch sự thôi, khi mà họ tác ý đến Tam Bảo thì cái phước nó khác. Còn họ nghĩ đây là người chủ chùa, chủ cơ sở họ đến cung kính, nó khác. Thí dụ tui vô nhà thờ, gặp Cha - dạ chào linh mục, linh mục khỏe không? đó là hoàn toàn lịch sự chứ trong lòng tui không có sự tôn kính giống như là đối với các vị cao tăng. Nhiều người họ quỳ thì quỳ nhưng chưa kể họ quỳ diễn nữa. Nghĩa là sau lưng họ coi không ra gì hết nhưng trước đám đông rần rần họ làm dữ lắm, chứ còn 2 người là xăn tay áo noi chuyện tay đôi vậy đó. Cái đó có nhiều lắm mà VN mình vô địch cái đó. Cung kính là tự đáy lòng mình ha.

Rồi tới TÙY HỈ. Cái này khó. Nghĩa là vui với cái nhân lành và quả lành của người khác, ở đây đặc biệt trong Vô Lượng tâm là tùy hỉ với nhân và quả lành. Còn tùy hỉ trong Phúc Hành Tông là tùy hỉ với nhân lành của người ta, là bố thí, trì giới, hành thiện, học giáo lí, thấy người ta có hạnh tu gì đặc biệt mình quý, mình vui theo thì đó gọi là tùy hỉ. Mà cái này rất khó, giải thích thì nghe dễ nhưng thực tế nó rất khó vì mình nghĩ phước ai nấy hưởng mắc gì mình phải vui. Như thế là sai.

Quý vị hãy hiểu như vậy. Mình thích câu cá, mình gặp người khác câu cá mình thích không? Đó là bên ác. Bên thiện nè, tùy hỉ ở đây mình hiểu bên thiện nha. Tự hỏi lòng mình, tại sao mình thích câu cá mà thấy thằng khác câu mình thích cho được, tại sao mình thấy người khác làm thiện mà mình không thích theo được. Là vì cái thích thiện mình không được nhiều.

Nó sâu chỗ này nè. Tự mình hỏi lòng mình đi. Mình thích đánh bài, thấy người khác đánh bài mình khoái mình đứng coi, thích đánh cờ mình đứng mình coi, chưa kể bao nhiêu cái bậy khác. Có nhiều cái bậy, người ta làm mình thích. Mình thấy người ta vui chơi vậy đó mà tại sao thấy người ta làm mình thích, điều đó cái thích, cái tha thiết của mình trong cái thiện nó quá hạn chế. Nhiều người chưa có chỗ nào giảng chỗ tùy hỉ sâu mà tui thích hết á.. Tự hỏi lòng mình tại sao trong việc ác, thấy người ta câu cá, mình thích được, điều đó có nghĩa là mình quá thích câu cá; nhưng tại sao đến

lúc người ta làm thiện, tại sao mình không thích được, nghĩa là cái thích của mình trong cái thiện có vấn đề, hoặc là cái hiểu của mình trong cái thiện có vấn đề. Thấy khiếp chưa, dễ sợ lắm. Cho nên mình nói mình tu mà ôi ba cái Phúc hành tông, Thập thiện nó thường lắm. Nhưng ngồi mà mình hiểu, cái tâm nó không đủ sâu, mà khi hiểu không đủ sâu, đừng hòng tu được cái này. Tự hỏi lòng mình đi, tự hỏi bao nhiêu năm tu của mình, có bao giờ mình vui vẻ làm lành không? 29:33

Tại vì có nhiều lí do để mình vui lắm. Thứ nhất, cứ nghĩ trong tam giới này người thiện ít hay người ác. Từ chỗ đó, cái khổ nhiều hơn cái vui. Bây giờ lại thêm 1 người làm thiện thì thế giới sẽ khá hơn đúng không? Hễ có người làm thiện thì kiếp sau sanh ra mình sẽ gặp thêm 1 người bạn lành nữa. Có đúng không? Cứ có thêm 1 người bòn xén thì Thế giới sẽ nghèo đi 1 chút, có thêm 1 người bổ thí thì thế giới giàu lên 1 chút. Có thêm 1 người thiên định học đạo thì kiếp sau thế giới có thêm người trí tuệ chút. Còn nếu thế giới này toàn người xấu không đó thì Thế giới này thúi quắc luôn. Hầu hết không hiểu chỗ này, thấy người ta làm thiện là mình không vui mình ganh tị, mà mình quên cái chuyện kiếp sau mình sanh vô bụng đũa này mà làm con, làm em nó là chuyện bình thường lắm. Hôm nay nó tu, mình chung vô bụng nó làm em làm con nó đỡ biết bao nhiêu, thứ hai kiếp sau mình ở gần nó cũng đỡ biết bao nhiêu, thứ ba cứ thêm 1 người làm thiện thì thế giới khá hơn 1 chút. Chừng đó mà không chịu hiểu mà cứ ngồi tính, tính sao đó, cái ba la mật bị thiếu.

Có nhớ nhân tác động nhân không? Phiền não nhiều quá thì cái thiện nó khó lên lắm, tánh ganh tị nhiều thì tùy hi nó lên không nổi, như vậy nhân tác động nhân đúng không? 31:14
[28/07/2021 - 12:13 - 77july2015]

31:14 Nhân tác động nhân có 2 trường hợp, 1 là cái ác và cái thiện được thực hiện sẽ để lại thói quen; thứ 2 cái thiện này xuất hiện sẽ tác động cái thiện kia, cái ác này xuất hiện sẽ tác động cái ác kia. Ác tác động ác, thiện tác động thiện rồi có trường hợp ác tác động thiện, thiện tác động ác nữa. Đây, chứng minh đây. Bây giờ hỏi phiền não là nhân hay quả? Tâm ganh tị là tâm hay quả? Tui nói nó là nhân cho nên nó tác động cho cái tâm tùy hi không có được. Như vậy có phải là nhân tác động nhân không? Ngược lại, tâm tùy hi có phải là tâm thiện không? Mà nó là nhân phải không? Hễ có nó thì cái nhân ác bị mất đúng không? Cái tâm ganh tị tui mất. Như vậy nhân tác động nhân có 2 hướng. 1 là nhân thiện tác động nhân thiện, 2 là nhân thiện tác động nhân ác; ác nó cũng có 2 hướng tác động, 1 là nhân ác tác động nhân ác, 2 là nhân ác tác động nhân thiện. Nhân thiện tác động nhân thiện là sao? Là mình thiện rồi sẽ thành thói quen, thiện A sẽ dẫn đến thiện B. Còn thiện tác động ác là sao? Hễ có thiện này thì nhân ác kia mất. Cũng là tác động giữa nhân với nhân.

33:12 Rồi tới THÍ PHÁP. Thí pháp này lớn chuyện lắm nè. Không phải mình gặp ai mình cũng phun pháp ra, gọi là thuyết pháp. Bởi vì thuyết pháp phải hội đủ 5 điều kiện: 1 là tự mình biết, nhủ lòng ta sẽ thuyết đầy đủ không thiếu sót, 2 là ta sẽ thuyết đúng lời Phật chứ không sai lời Phật, thứ 3 là ta thuyết pháp vì lòng từ bi, thứ 4 ta thuyết pháp không phải vì danh lợi, thứ 5 ta thuyết pháp hoàn toàn không có chuyện khen mình, chê người. 34:03 Trong đó có 2 cái điều đầu rất là quan trọng, ta sẽ thuyết đầy đủ không bỏ sót và thứ 2 là thuyết đúng lời Phật chứ không thuyết sai. Rồi thuyết vì lòng từ bi, cho nên thuyết pháp không hẳn phải là chỉ Tăng, Ni mà cả cư sĩ cũng làm được, với điều kiện là mình biết mình nói đúng và mình nói đầy đủ, chứ không phải nổi hứng lấy ra cái nói mà thấy thiếu hụt tùm lum hết, nó kì lắm.

Bất cứ thứ gì trên đời này mà dở dang thì nó tệ hơn không có. 34:34 Tui giao 1 chiếc xe mà thiếu 4 bánh, cô chạy được không? Tui cho cô cặp mắt kiếng mà nó có 1 bên trong hoặc có cái gọng hoặc có 1 bên à. Hoặc tui kêu cô tới tui cho cái nhà mà dòm kĩ tui cho cô cài nóc, còn lại cô kiếm cái gì cô gắn...

35:19 Minh thuyết sao mình giúp được người ta. Chứ tui đã gặp nhiều người, hễ gặp đám đông là bô bô lên nói phi thời. Hiểu phi thời không? Những khi người ta không muốn nghe. Chẳng hạn như mấy kì có khách, thỉnh sư lên nói, lên nói cho họ nghe là tui đã oải rồi, bởi vì nhìn mặt họ có phải là mặt nghe hay không, chứ thì giờ nấu ăn không có - bà con lên đây nghe pháp. Sai. trừ trường hợp đặc biệt là có những người thời gian họ không có mà thiết tha tới đây họ nghe, họ xuống bếp họ nói chuyện riêng - thưa các chị, các dì, các cô, các bác, em trưa nay không ăn cơm, em xin gặp riêng thầy để em hỏi 1 số vấn đề giáo lí. Minh thấy họ đã dàn dựng sẵn, mà cũng không nói chuyện ở đây nữa. 1 là xuống chỗ tui, 2 là ra rình, chứ chỗ người ta đang râng rảng mà mình giảng oan oan, bô bô

là không được, là phi thời, phi xứ. Phi thời là không đúng lúc, phi xứ là không phải chỗ. Cho nên đối tượng, vị trí, thời điểm, phương thức (là nói cách gì), thời lượng (là nói bao lâu), đối tượng, trú xứ, thời gian. Đây là những cái mà vị pháp sư hoặc là người thuyết pháp phải biết. Mình lựa cách nào nói hoặc không biết lựa cách nói là coi như tiêu. Xin lỗi chứ đi câu cũng phải có cách, không có cách văng tùm lum sao. Đi toilet cũng phải có những cái bẹn một chút, rửa chén cái đầu cũng phải bẹn một chút. Thời lượng nói nhiều cho vừa. Địa điểm, đối tượng, đề tài; có những người mình nên tránh một số đề tài. Coi trong kinh Tăng chi cái bài có át thuyết, khéo thuyết và phục thuyết.

Trong kinh Kalama có bài: khéo thuyết và phục thuyết. Có nghĩa là có những đối tượng mình nói đề tài đó họ bị sốc. Ví dụ nó đang phấn son đẹp đẽ mà mình đề ra giảng tóc, lông, móng, răng, da là nó dột mắt. Gọi là nó bần xỉn mà cứ đề nó ra mà nói bố thí là không được; nó ăn nhậu, chơi game, nó quý mình nó tới nghe mà mình bắt nó giữ giới thì.. Cái đó là một dịp khác, chứ khó lắm, mấy cái đề tài đó phải tính toán cho kĩ. Cho nên chuyện thuyết pháp không phải dễ.

THÍNH PHÁP cũng không đơn giản, lại 1 chuyện nữa. Trong kinh có 1 chữ là kalena dhammassavanam nghĩa là: nghe pháp vào thời điểm thích hợp - không phải cứ có sư là thỉnh sư thuyết, sai. Thời điểm nào mà mình đủ khỏe, đầu mình đủ sáng và mình đang sẵn sàng để lắng nghe, đó là 1. Đoạn 2 là mình đang có điểm nghi nan, thắc mắc, cần giải tỏa thì mình tìm đến mình hỏi để mình được lắng nghe, thì đó là kalena dhammassavanam chứ không phải là thấy ông sư ổng ngồi không là nhào tới kiu ông thuyết pháp giống kêu con nít, hát đi con, ông ngoại cung cung, ông ngoại nghe, má nghe nè, nói đi con. Mà phật tử đa phần là... Vậy cho nên đừng có trách tại sao những vị giới thật sự họ ngán tiếp xúc phật tử, tui nói thiệt, do mình ngu xuẩn, ghen. Do mình ngu xuẩn, dốt nát, mình đẩy 1 hồi, mấy ông giỏi né mình, rốt cuộc còn mấy ông tào lao nhào lên. Lại lắm, theo trong kinh phân tích, trong kinh không có nói thẳng, Việt Nam là xứ biên địa 39:25 tức là nơi mà không có gì đi tới nơi hết, về văn minh vật chất mình không tới nơi, mà về văn minh tâm linh cũng không tới nơi, cái gì nó dở dang cái đó nó tệ lắm, mình là xứ biên địa 39:37

Mà vua Gia Long khi mà vua từ ngoài Bắc vào Huế, vua đã phán câu đó rồi, cái gì dở dang, cái đó xài không được - sơn bắt cao, thủy bắt thâm, chỗ đó người không xài được, nó còn 2 câu sau nữa, tui ngại vị đại bi tui không nói. Tui nhớ hai câu đầu thôi, ổng vừa bước vô là: sơn bắt cao, thủy bắt thâm, núi không đủ cao, nước ở đây không đủ sâu, tại vì ngoài Huế ngoài Trung không có sông cái. Miền Nam có sông Tiền, sông Hậu, miền Bắc có núi Hoàng Liên Sơn, Mèo Vạc, Sapa, ngoài Trung đâu có đâu, miền Trung nó tè lè, tè bè. Núi miền Trung thấp chùn không bằng ai, ngoài miền Trung không có sông lớn như miền Nam; miền Nam có sông Tiền, sông Hậu...

41:00 Cái gì nó dở dang, nói ra tự ái, tui cũng là dân VN, riết cái danh từ dân biên địa, mình phải biết chứ cái gì của tui đều tốt, sai. Mình xấu trai mình biết mình xấu trai, chứ của tui tốt nhất, sai. Đất nước mình thì mình không chửi bới chà đạp là đúng nhưng thực trạng nó thế nào mình phải có gan nhìn nhận. Như cô không có tự ái vì cô ở bên kia, lịch sử bên cô về vang lắm, mình 4000 năm văn hiến, bà là 5000 năm văn minh Hoa Hạ. Tổ tiên của bà là Lý Bạch, Đỗ Phủ, Huyền Trang, Tản Thủy Hoàng nên bà đâu có màng vụ Hoàng Sa - Trường Sa, bà là người của Tàu.

Cái nghe pháp là tùy thời mà nghe pháp, là nghe như vậy chứ không phải thích là thấy ông sư ngồi không nghe đồn thỉnh thuyết pháp được là...Phật tử mình toàn là cái bánh bẻ nửa là kêu tui thuyết pháp không....

42:24 Thuyết pháp rồi tới ĐIỀU CHỈNH TRI KIẾN, cái này mới quan trọng nè. Luôn luôn thường trực, thường xuyên, tự xét, xem coi cái biết của mình về phật pháp đủ chưa và đúng chưa. Dĩ nhiên đủ thì kiếp nào cho đủ, chữ đủ này là mình có thể tu tập được chưa đó, hay là mình đang hoài nghi, hoang mang đủ thứ. Luôn luôn coi cái biết về phật pháp của mình đủ chưa và đúng chưa? Cứ thấy mình chưa đủ thì học thêm, chưa đúng thì điều chỉnh, luôn luôn như vậy. Đa phần phật tử là coi chuyện học phật pháp không có quan trọng.

43:54 Thiếu một cái đó là, HỒI HƯỚNG. Hồi hướng tiếng pali là pattidana. Mình làm lành, nói lành, nghĩ lành - đúng nhưng mà mỗi lần mình có cơ hội làm công đức là mình hãy nhớ cái này, có vô lượng chúng sanh đang nhìn mình nè, chờ mình dòm ngó tới họ hay không. Bởi vì lúc còn sống họ không có tu hoặc họ chưa đủ 44:30

44:30 Bởi vì lúc còn sống họ không có tu hoặc họ tu chưa đủ. Nó có 3 hạng: 1 là lúc sống không có tu, 2 là tu chưa đủ, 3 là họ quá thiết tha thiện pháp. Ba hạng người này luôn luôn nhìn ngó mình để coi mình có hồi hướng cho họ không. Mình cứ lo hồi hướng đến má tui là..., làm mình quên mất chúng sanh thập lượng, muốn hồi hướng ai hồi hướng nhưng cần phải thông câu "và tất cả chúng sinh". Phải có cái đó, mình quên thì tội nghiệp nó. Mình cứ nhớ có 3 hạng người, 3 hạng chúng sanh khuất mặt luôn hướng về mình để cầu công đức. Thứ nhất là lúc sống nó không tu, thứ hai lúc sống nó làm không đủ, thứ ba là vì nó quá tha thiết thiện pháp nó cũng chờ mình nữa.

Thứ nhất, không tu là dễ hiểu rồi, nhưng mà tu không đủ là sao? Có cái ông phật tử đó ngủ ngoài chòi ngoài ruộng, ông nằm chiêm bao thấy có người con gái đẹp thật đẹp vậy đó mà không áo quần gì hết. Ông mới hỏi cô là ai mà cô đứng đây? Cô là ai, đây là cái chòi của tui? Sao cô không ăn mặc gì hết tron? Cổ nói là hồi đó, hồi sống không biết bố thí mà keo kiệt, bủn xỉn, khi chết rồi thì được người thân trai tặng thực phẩm, họ hồi hướng cho nhưng vì thiếu phước bố thí quá nặng đi cho nên khi họ hồi hướng phước thực phẩm thì chỉ nhận được thực phẩm, không đổi được. Nhưng vẫn tiếp tục thiếu phước y phục. Ông nói - bây giờ, tui nam cô nữ, tui cho cô kêu gì? Giờ ông kiếm miếng vải nhỏ cũng được, ông vô cúng dường chư Tăng đi rồi ông hồi hướng cho tui.

Có trường hợp mình hồi hướng phước, nếu phước họ không thiếu bao nhiêu thì 1 buổi trai tăng là họ có tất cả. Có loại bủn xỉn loại nặng. Có hiểu bủn xỉn loại nặng không? Tui đã có gặp ở nước ngoài cũng có, ở trong nước thì khỏi nói rồi, có bà cụ tu trong chùa hồi tui còn nhỏ, trái cà chua nhỏ bà ăn là bà cắt nửa trái ăn còn nửa trái lấy đồ quán lại để chiêu ăn tiếp. Dĩ nhiên, mình có thể nghĩ bà nghèo nhưng mà không phải, cả đời bà không cho ai thứ gì hết. Bà ở trong chùa, có chú tiểu nhỏ nhỏ, bà biểu đi lượm củi khô cho bà, bà có tiền chứ không phải bà nghèo. Trong chùa, ven mé ao có cây mận, bà lượm vô đây 1 nón mà trong khi mấy chú tiểu có thể lượm được cái đó, bà không nghĩ đến chuyện đó, bà cứ lo đi lượm mấy trái mận đó, rồi bà cho mấy chú tiểu đi lượm mấy trái non đó. Mấy chú không thèm lấy, bởi vì mấy chú lượm còn ngon hơn, mấy chú còn leo hái luôn trên cây, bà kẹo vậy đó. Qua đến nước ngoài, những người họ kẹo như thế này, mấy cô không tin, khách đến nhà xài khăn giấy, đưa họ li nước, khách đi về họ để ý cái khăn còn sạch thì cất trở lại, để lau bếp, đồng ý họ tiết kiệm nhưng mà... ai biết mấy cô có tiết kiệm vậy không, nói vậy mắc công đụng chạm, nhưng mà khủng khiếp quá. Mi gói đó, mình xé hộp, còn họ lấy kéo họ cắt, lấy cái bao để đựng thứ khác. Dĩ nhiên, cái này nó hay, tui xác định, nhưng có điều chi li quá thành thói quen, kẹo gần chết. Tiết kiệm là đúng nhưng cẩn thận quá..Bây giờ tui bị mấy cái mà tui đang sợ, là cái cọng thun, tui cần dữ lắm, cứ thấy là tui lượm, riết rồi tui cũng sợ, cha kiểu này mình thành thói quen là chết luôn, thành chuột thành sóc. Vì chuột sóc hay tích góp, kinh khủng lắm.

Cái gì cũng giục giục, một cần lấy gì xài - câu đó là câu hay nhưng xui 1 chỗ, tích lũy tích lũy. Cái thùng hôm qua, ông gì đem về nhớ không, có mấy người cười là tui biết - không có giục nha, cả đám đông hôm qua họ không muốn giục vì họ nói để mót cái gì đó, hoặc che, hoặc chắn cái gì đó, họ giữ lại hết mà vô nhà không có lối đi, khổ vậy đó.

Cho nên, có 3 hạng người tha thiết phước bố thí của mình, trừ người đoạn kiến, là người khi còn sống họ không tin gì hết, hạng đặc biệt này họ không màng gì. Một là hạng sống hoàn toàn không bố thí nên họ đang cần công đức dữ lắm. Thứ 2, công đức bị thiếu. Thứ 3 vì quá thiết tha thiện pháp, thấy ai làm cũng chầu chực họ chờ.

Mấy cô biết chuyện này không? Con nít nhà giàu nó đâu thèm gì, vậy mỗi lần đốt pháo là nó canh me nó lượm. Nhất là con nít VN, thấy người ta bày mâm cúng này nọ là đứng nó dòm, mặc dù nhà nó ăn ngập mặt. Con nít vậy đó, nó không có thiếu nhưng mà thấy gì lạ, nó bu lại nó coi, mê cái đó lắm. Ở đây cũng vậy, người phước họ nhiều nhưng khi chết rồi, thấy ở đâu có phước báu, có thuyết pháp, có trai tăng là họ tới coi, coi có ai nghĩ tới họ không.

Nên nhớ, trong kinh nói, có 2 loại đời sống.50:58 [từ Pali] tức là sống nhờ sức nỗ lực thường ngày. Thí dụ con người mình nè, không nỗ lực làm thì lấy gì ăn, gọi là không đi làm nhưng phải có người khác đi làm để nuôi mình, như má mình, vợ mình, chồng mình, con mình. Sống nhờ nỗ lực hiện tại, gọi là con sóc, con chuột, con cá, con tép, phải sống nhờ nỗ lực. Hạng thứ 2 là51:34 [câuPali] nghĩa là sống nhờ phước hồi hướng. Ví dụ chư thiên nhất là hóa sanh, họ cũng chiều cao, nhan sắc thể này, cũng có hào quang, chỉ cần người nào hồi hướng vô cái là thân họ đẹp lên liền, thân họ đẹp

liền, hào quang khác liền, mặt mũi khác liền, bước vô là đôi; còn mình thì mình chỉ đôi khi nỗ lực của mình nó nhiều thì đời mới đôi. Một bên là nỗ lực nhiều thì đời mới đôi, một bên phước vô là đời đôi. Như hạng thứ nhất là 52:15[câuPali] đời đôi do nỗ lực, sống do nỗ lực. Hạng thứ hai 52:23[câuPali] sống do phước nghiệp hồi hướng, phước vô là đời liền, đời liền tức khác. Hóa sanh chưa hẳn là thiên, bao gồm cả thiên và không thiên, ví dụ ngọc quý, atula, thiên là nằm trong hóa sanh, hoặc hóa sanh là bao trùm.

Cho nên mình hồi hướng họ là họ mừng lắm, nhớ 3 hạng đang cần phước. Hạng 1 là không tu, hạng 2 là tu không đủ, hạng 3 là quá tha thiết cái thiện, không phải họ thiếu nhưng họ thấy là nhào tới. Ngoài đời có hạng này không? Họ không phải nghèo nhưng nghe nói ở đâu có cho miễn phí là cũng xếp hàng, hoặc nếu nghèo mà nhà không thiếu mà thấy hạ giá là nhào tới rồi chứ đừng nói cho. 53:33 Kì rồi có vụ cứu trợ miền Trung đó, cô biết công an xã cho người nhà tới xếp hàng. Trong VN có màn, kêu quỹ hỗ trợ hộ nghèo, tới hồi phanh phui ra đâu có đâu, toàn là cán bộ không, nhà 2 3 tầng cũng có tên trong đó nữa...54:10 Bởi vì sao, vì nó quá thích tiền, quá thích nên chỗ nào nhét tên nó vô được là... Giảng cái này cho dân VN nghe hiểu rõ lắm nà. Nó giàu nhưng nghe có điều kiện là nó dứt cái tên vô, đây cũng vậy. Hạng 1 hoàn toàn không tu gì hết nên nó châu chực là đứng rồi, hạng 2 bị thiếu, nhớ cô ngọc quý ở ngoài ruộng..

55:00 Vậy là đủ 10, đứng ra bài này tui giảng thêm nữa nhưng kẹt chỗ.. Học tổng quát là 14 25, học chi tiết thì 14 này tùy chúng sanh, tùy 3 loại phiền não. Thứ 2 là tui giảng thập thiện, tùy trình độ bố thí khác nhau, trì giới, phục vụ, cung kính, thiền định khác nhau, điều chỉnh tri kiến cũng khác nhau - có người họ bỏ sung cái không biết, có người bỏ sung cái đã biết.

Thí dụ, trong chư Tăng, ngài Hộ Pháp, ngài Pa Auk, các vị pháp sư Tam tạng, mỗi ngày người ta vẫn đọc thêm chú, đầu phải ngài Hộ Pháp ngưng rồi là tuyệt đối mình cũng tin. Tui có mấy bức hình chụp ngài Mahasi, trời nực quá, ngài ở trần, ai lên chụp hình, ngài đang ngồi tra cứu để cho 1 đồng cho lật, mà ngài là pháp sư Tam tạng, đầu phải cái nào cũng nhớ hết. Ngoài Tam tạng ra còn 1 tỷ sách để tra cứu vì chỗ đó kì quá. Chỗ đó Tam tạng nói tối quá, ngài mới đi tra chú giải, tra chú giải xong ngài thấy cần phải coi thêm nhiều nguồn. Mà dễ sợ không, tới đẳng cấp Mahasi Sayadaw mà người ta còn ngồi người ta lục. VN mình chỉ cần vô nghe hồi 3 thời pháp là vô thượng chánh đẳng chánh giác.. VN mình xuất sắc chỗ đó, thiên nói chung mình thiên 2 tầng là ra hào quang xẹt đỏ trời, bên kia người ta tu 1 đời không ra gì hết. Mình là biên địa mà nhờ có cái biên chế nên không đến nỗi.

Sáng nay mình học 1 số vấn đề, cũng 14 25 mà tùy trình độ.. Cuối cùng chắc tui phải chốt lại. Người sơ cơ thấy rằng có thiện hành, ác hành trong 3 hành: phúc hành, phi phúc hành, bất động hành nhưng mà nói thì dễ khùng lắm, vì trong đó có bất động - thiên vô sắc hơi khùng. Cho nên tui gom chung có 2 hành thôi, thiện hành và ác hành. Khi ở cách nói sơ cơ thì mình thấy có ác hành, thiện hành, nhưng cách nói rốt ráo thì Phật ngài dạy thế này.

Ngài không còn phân thiện ác nữa. Ngày nào còn 1 tí ti hiện hữu của pháp hữu vi, dục vi tế cách mấy thì cũng đều đáng sợ và đáng chán. Còn 1 mảnh nhỏ thì phi tướng phi phi tướng khỏi nói, ngay cả chuyện có mặt hơi thở, giây phút tồn tại của 1 bậc thánh thì đối với đức Phật, cũng là cái gì đó cần phải lìa bỏ, không có lí do tồn tại trên đời hết.

Và tất cả những người nghe bài giảng này họ bị sốc nặng lắm. Vì họ nghĩ rằng tại sao sự có mặt trên đời này nó hay quá, đẹp quá, vui quá, sao nói là nó không nên. Vì sao? Vì hiện giờ họ đang ok, chứ nếu họ biết họ mới run nè, cứ tiếp tục luân hồi đi tới chiều nay bác sỹ nói ung thư 1 cái là họ thấy đời nó khác. Mà nếu họ biết tất thờ rồi, khả năng đi xuống cao hơn khả năng đi lên, họ biết thêm chuyện nữa, khi mà trở lên rồi thì cơ hội mình tu tiếp cũng thấp lắm. Còn mà biết thêm nữa, ở địa ngục khổ cỡ nào, làm heo làm chó khổ cỡ nào.

Mà sao tui nhớ hoài 2 chuyện lạ, chắc kiếp gần đây tui bị. Tui không nghĩ đến địa ngục, tui lại nghĩ 2 chuyện này. Chuyện thứ nhất, tui ám ảnh hoài chuyện đi làm dâu, rất là lạ. Tui là đàn ông, tui tu hồi nhỏ, chắc do nghe kể, cảnh tự nhiên ở nhà ba má thương vậy nè, đừng cái lại nhà thằng lạ hoắc. Làm dâu bên u Mỹ không sợ, bên VN mới quê. Ba má mình ho hen nghèo đói không lo; đi qua nhà bên thức khuya dậy sớm nấu cám heo, nấu nước trà đội lên đầu cho bà mẹ chồng, bà hông vừa ý là đập mặt mình, thằng chồng nhậu nó về là đánh bum mặt. Nói chung đủ chuyện vô lí, mẹ tui tui

không múc được chén com, rót được li nước mà tui làm thân trâu ngựa mà không được trả tiền tháng đúng không? Làm dâu đâu ai trả tiền tháng đâu. Làm thân trâu ngựa để cho thằng kia mỗi đêm nó dày vò, hành hạ, để con cho nó, còn gia đình nó tha hồ đối xử tui như 1 con thú.

Cái sợ thứ hai, tui ám ảnh cảnh 4 giờ sáng đang ngủ bị lừa vô chỗ xẻ thịt,... 1:00:30 đó là kiến thức phổ thông. Tại sao người ta lừa giờ đó? Thịt nó tươi, vô là chích điện, đập đầu, cắt cổ, xả ra là làm đủ thứ chuyện, xong là trời rạng sáng, bắt đầu giao cho cơ sở, đại lí phân phối ngoài thị trường. Cho nên tầm 3,4 giờ là phải lừa mấy đại ca của mình vô, chích điện hoặc là lấy búa nạt, cắt cổ, tùy hi công đức... 1:01:12 Nói chung trong ngày chỉ có thời điểm đó để làm thôi, không làm lúc khác được, giờ đó bị lừa đi.

Minh đang ngồi học, bàn giáo lí, mát mẻ,... tắt thở 1 cái là không biết khi nào mình vô chỗ đó. Vô đó rồi là quý vị khỏe luôn, còn cái chuyện mình tu kiếp này, nợ cũ mình nhiều quá nên mình không chắc tắt thở 1 cái đi đâu, ớn nhất là, có nhiều cái khổ mà tui ớn nhất là cái cảnh tui nhìn người thân tui bị vậy mà cứu không được.

Nhiều cái khổ lắm, khổ chiến tranh, dốt dứ, ông bà, vợ bầu, em nhỏ rồi thùng, thau, chén, đĩa chạy giặc. Phía sau nó bắn các kum các kum. Má ơi má, con lọt giếng rồi má ơi. Rồi lòi lên. Đang đi - con ơi con đi đi má đi hông nổi, con để má nằm ở đây đi chứ ở đây 1 hồi là chết chùm... Tui hành dung cái cảnh đó... 1:02:39 Minh thương ai đó, bỏ cha bỏ mẹ bỏ người thương đi vô chiến trường, đêm nhìn sao treo đầu súng, biết sáng mai còn mạng để về hậu phương hay không? ... 1:02:55 Nghĩ cảnh đó cũng ngán. Đó là luân hồi đó, tui chỉ tuyền vài cảnh luân hồi cho vui thôi. Tui moi móc ra thì càng tan nát nữa. Cảnh con gì lúc nhúc trong ống cống, đã lọt vô chữ lúc nhúc rồi thì không biết kiếp nào trôi lên.

Nên cái chuyện lúc sơ cơ thì có thiện hành, ác hành nhưng nói rõ ráo thì 2 thằng này đều lúc nhúc. Tui đang nói cái thiện hiệp thể trong cái nhìn của thánh nhân. Cái ác giống như phân tươi, phân mình mới vừa đi ra chèm bẹp, nhớt lầy. Cái thiện giống như phân khô, phân được sấy khô, vacuum rồi bỏ vô trong bịch chân không, đỡ hơn cái kia nhưng vẫn là phân. Bữa tui hỏi ai cũng từ chối, tui hỏi bây giờ tui sấy khô vô bịch tặng người vài gói mà không ai lấy. Khi mình nói sấy khô bao nhiêu độ, cầm nhẹ lắm, thích của ai, tui xin về tui sấy cho, mà ông cũng không nhận. Là sao? ...

1:04:50 Học căn bản, số 14 25 cấu tạo tâm pháp của chúng sinh. Cấu tạo chúng sanh gồm có tâm và thân. Hoặc là 4 + 24 hoặc 1 + 13 + 14, 1 + 13 + 25. Đào sâu vô mới thấy, thì ra 1, 13, 25, 24 đối với thánh nhân đều cần bỏ lại hết mặc dù chia ra giống vậy. Dân Thụy Sĩ rác đều lấy chia, rác nào rác thực phẩm, rác nào recycle, rác nào rác cây cối, nhưng mà đã nói là rác thì là rác. Trong trường hợp đặc biệt mình phân loại chứ, ở đây bao đen, bao vàng, bao 17L, bao 35L,.. Đã là rác, tất cả là rác, này tui bảo bịch sấy khô không ai lấy thì thôi.

Tại sao mình phải tu 25, tại sao có lúc nó thành 10, bởi vì họ ngán 25 quá đi, mới biến tất cả 25 thành 10 cho con nhờ, con lạy. Tại sao phải tu 10? 10 đó là 10 ba la mật, biến 25 thành 10 ba la mật. Tại sao tu ba la mật, vì cô muốn mai này con có được 37 bồ đề phần. Với 37 này thì con không còn 13, 14, 25 nữa.

XIN LƯU Ý:
ĐÂY CHỈ LÀ BẢN CHÉP NHÁP
CHƯA ĐƯỢC SỬ GIÁC NGUYÊN HIỆU ĐỈNH.
QUÝ PHẬT TỬ TẠM THỜI CÓ THỂ DÙNG LÀM
TÀI LIỆU NGHIÊN CỨU CHO RIÊNG MÌNH.
XIN TRÁNH IN ẤN PHỔ BIẾN.

WWW.TOAIKHANH.COM

TOAIKHANH.COM